

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 393/2016
13.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.К., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. В.Д.-Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу 1 К бр.472/15 од 15.12.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж.бр.38/16 од 19.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 13.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К., адв. В.Д.-Ћ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу 1К бр.472/15 од 15.12.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж бр.38/16 од 19.02.2016. године, у односу на повреду закона из члана 74. тачка б) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у преосталом делу, одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу 1К бр.472/15 од 15.12.2015. године, окривљени С.К. и М.К. оглашени су кривим због по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ, за које су им изречене условне осуде тако што су им утврђене сваком понаособ казне затвора у трајању од по четири месеца и истовремено одређено да се исте неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврше нова кривична дела. Окривљени су сваки понаособ обавезани да плате судски паушал у износима од по 2.000,00 динара и трошкове кривичног поступка у износу од по 8.889,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени и оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж бр.38/16 од 19.02.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу 1К бр.472/15 од 15.12.2015. године и Вишег суда у Ужицу Кж бр.38/16 од 19.02.2016. године, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног С.К., адв. В.Д.-Ћ., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 74. тачка 6) ЗКП, с предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање али пред другим већем или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, јер није доказано да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К., адв. В.Д.-Ћ., Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К., адв. В.Д.-Ћ., у односу на повреду закона из члана 74. тачка 6) ЗКП, је неоснован, док је исти захтев у осталом делу, недозвољен.

Бранилац окривљеног С.К., адв. В.Д.-Ћ., у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и то конкретно повреду одредбе члана 74. тачка 6) ЗКП, уз образложење да је окривљеном повређено право на одбрану.

С тим у вези бранилац окривљеног наводи да је првостепени суд окривљеног С.К. на главном претресу одржаном дана 15.12.2015. године, решењем удаљио из суднице и на тај начин га онемогућио да изнесе своју одбрану и да завршну реч. Бранилац посебно истиче да се из решења о удаљењу окривљеног које је донето сагласно одредби члана 371. ЗКП, није могло утврдити да ли се удаљење окривљеног односи само на време предузимања одређене доказне радње – испитивање вештака или пак до краја доказног поступка, због чега су окривљени и његов бранилац напустили зграду суда, па је из тих разлога по ставу браниоца окривљеног неприхватљив закључак првостепеног суда да окривљени и његов бранилац нису приступили суду.

Изнети наводи захтева браниоца окривљеног по оцени Врховног касационог суда су неосновани, а из следећих разлога:

Из списка предмета – Записника о главном претресу Основног суда у Ужицу К бр.472/15 од 15.12.2015. године се утврђује да је окривљени С.К., након што је више пута упозорен да поштује правила понашања у судници, да не упада у реч другим лицима без одобрења судије и да сачека да му судија постави питање, због упорног

кршења реда у судници, решењем удаљен из суднице, док вештак др М.М. не да свој налаз и мишљење, што значи до завршетка одређене доказне радње – испитивања вештака а не до краја доказног поступка или окончања главног претреса.

Из напред наведеног записника о главном претресу се утврђује да је и бранилац окривљеног адв. В.Д.-Ћ. „док је бранилац адв. С.Д., предавао документацију вештаку“, устала и самовољно напустила судницу без одобрења судије, као и да је суд након испитивања вештака др М.М., путем записничара, позвао окривљеног С.К., да се врати у судницу и упозна са налазом и мишљењем вештака, па како окривљеног није било у ходнику, констатовао да је окривљени одмах након удаљења напустио не само судницу већ и зграду суда, а исто је поступио и бранилац окривљеног адв. В.Д.-Ћ.

Одредбом члана 371. став 1. ЗКП, прописано је да ако мере из члана 370. став 1. овог законика буду безуспешне, веће може наредити да се оптужени удаљи из суднице за време предузимања одређене доказне радње, а ако по повратку у судницу оптужени настави да нарушава ред, веће га може удаљити до краја доказног поступка и одредити, ако постоји таква могућност, да оптужени из посебне просторије путем техничких средстава за пренос звука и слике прати ток поступка, док је ставом 4. истог члана 371. ЗКП, прописано да у случају да оптужени који нема браниоца буде удаљен из суднице у складу са ставом 1. и 3. истог члана, председник већа ће му поставити браниоца по службеној дужности (члан 74. тачка 6) и члан 76).

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају окривљени С.К. је имао изабраног браниоца адв. В.Д.-Ћ., због чега није постојала обавеза суда да му постави браниоца по службеној дужности, а то што је изабрани бранилац самовољно напустила главни претрес током извођења доказне радње – испитивање вештака др М.М., не значи да окривљени није имао браниоца, будући да ни окривљени ни његов бранилац нису отказали пуномоћје за одбрану изабраном браниоцу, а у ком случају би постојала обавеза суда за постављање браниоца по службеној дужности.

Врховни касациони суд налази да се у конкретној ситуацији ради само о односу изабраног браниоца према правима и обавезама у односу на његовог брањеника – окривљеног С.К.

Поред тога, кривични поступак против окривљеног се води због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ, за које се учинилац може казнити затвором до три године, што значи да се кривични поступак у конкретном случају води по правилима скраћеног поступка, када суд на основу одредбе члана 507. став 2. ЗКП, може одржати главни претрес и у одсуству окривљеног али под условом да његово присуство није нужно и да је пре тога саслушан, а који услови су у овом случају, испуњени.

Имајући напред наведено у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана

74. тачка 6) ЗКП, те су супротни наводи браниоца окривљеног, оцењени као неосновани.

Остали наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К., којима се како то из образложења захтева произилази указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима „да постоји контрадикторност првостепене пресуде са стањем у списима предмета...“, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа, дату у правноснажним пресудама, нису дозвољени законски разлози због којих окривљени и његов бранилац могу поднети овај ванредни правни лек – захтев за заштиту законитости сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни касациони суд захтев браниоца у том делу сагласно члану 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 490. и 491. став 1. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К. у односу на повреду закона из члана 74. тачка 6) ЗКП, одбио као неоснован, а у осталом делу исти захтев на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Зорица Стојковић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.